

הנדון: התייחסות לבקשת המיזוג של "רשת מדיה בע"מ" ו-"ערוץ 10"

מוגש בזאת נייר עמדה מטעם המכון הישראלי לדמוקרטיה ועמותת הצלחה – התנועה הצרכנית לקידום חברה כלכלית הוגנת (ע"ר), בכל הנוגע לבקשת המיזוג שבנדון. נציין כי "הצלחה" הינה בגדר ארגון צרכנים כאמור בחוק ההגבלים העסקיים והיא שומרת על זכותה להגיש ערר ככל שיאושר המיזוג האמור בלא לקבוע בצדו את התנאים שיפורטו להלן, בהתאם להוראות סעיף 22(ב) לחוק ההגבלים העסקיים, התשמ"ד-1984, **מבוא**

לאחרונה נחתם הסכם מיזוג בין "רשת 13" לבין "ערוץ 10", בהמשך לחתימתו של מזכר ההבנות שהועבר לרשות ההגבלים העסקיים לפני מספר שבועות. כעת, כאשר הרשות להגבלים עסקיים נדרשת לבחון את המיזוג ואפשרות הפגיעה בתחרות ובציבור העלולה להתרחש בגינו (בהתאם להוראות סעיף 21 לחוק ההגבלים העסקיים) ולהחליט האם לאשר אותו ובאלו תנאים להתנות את האישור, אנו מבקשים לחדד את השיקולים שראוי לשקול, לתפיסתנו, בהקשר למיזוג זה.

ניסיון העבר מלמד על שמרנות מופלגת של רשות ההגבלים העסקיים, התמקדותה בגדר שיקולים "כלכליים" או "הגבליים" צרים וקלאסיים וחוסר נכונות שלה לשקול שיקולים הנוגעים למאפיינים הקשורים בהיבטים רחבים יותר הנוגעים לתוכן העיתונאי או במאפיינים הייחודיים שלו, גם ככל שיש להם השלכות תחרותיות והשפעות על שווקים משיקים. **לתפיסתנו, לשון החוק אינה מגבילה את שיקול דעת רשויות האכיפה לשיקולים כלכליים צרים בלבד.** דוגמא חריגה יחסית אך עם זאת מנומקת ומשכנעת, המכירה בייחודיותו של שוק התוכן העיתונאי, נמצאת בהחלטתו של הממונה דאז עו"ד דרור שטרומ אשר בחר בשנת 2002 להתנגד למיזוג בין בראון-פישמן תקשורת, השולטת בעיתון גלובס, לבין ידיעות אחרונות. נימוקי ההחלטה הזכירו במפורש "חיבור של קבע בין מעט צמתי השליטה החולשים על זרימתו של מידע לציבור הרחב של קוראי עיתונים יומיים בישראל" ונכתב בהם כי "תעשיית העיתונות נושאת על גבה את "שוק הרעיונות" והיא העורק הראשי לאספקת מידע לציבור"; כי אין מקום רב לספק "בדבר השפעתה של ריכוזיות היתר על היכולת לתמוך ולהגביל את הסיקור העיתונאי לו זוכה הציבור"; ואפילו, כי "היו מן המו"לים שאף ציינו בפניי כי מודעים הם לנטיית העיתונאי לרחק מכיסוי האינטרסים הכלכליים שלהם". כאן נזכיר כי מהלכי חקיקה מן השנים האחרונות ובראשם החוק

מר אמיר אלשטיין

יו"ד הוועד המנהל

מר יוחנן פלסנר

נשיא

מר ברנרד מרכוס

יו"ד בינלאומי

פרופ' גרהרד קספר

יו"ד המועצה הבינלאומית

ד"ר ג'ורג' שולץ

יו"ד של כבוד

חברי הוועד המנהל

אלוף (מיל') אורנה ברביבאי

מר חן ליכטנשטיין

גב' מול מועלם

מר טלי מרידור

מר אבינועם נאור

עו"ד אבי פישר

מר אביעד פרידמן

ד"ר מיכל צור

מר יוסי קוצ'יק

מר עימאד תלחמי

המועצה הבינלאומית

השופט רוזלי סילברמן אבלה, קנדה

מר אליוט אברמס, ארה"ב

ד"ר מרטין אינדיק, ארה"ב

גב' אן אפלכאוס, ארה"ב

פרופ' ורנון בוגדנור, בריטניה

השופט דורית בניש, ישראל

השופט סטיבן ברייד, ארה"ב

ד"ר אימי גוטמן, ארה"ב

ד"ר ג'וזף ג'וזפה, גרמניה

השופט דליה דורנר, ישראל

פרופ' רונלד דניאלס, ארה"ב

השגריר צ'ארלס היל, ארה"ב

פרופ' משה הלברטל, ישראל

פרופ' מייקל וולצר, ארה"ב

פרופ' רוברט מנוקין, ארה"ב

פרופ' כריסטוף מרקשיס, גרמניה

השופט אברהם סופר, ארה"ב

מר ברט סטפנס, ארה"ב

פרופ' ארווין קוטלר, קנדה

פרופ' יהודה ריינהרץ, ארה"ב

פרופ' גבריאלה שלו, ישראל

השופט מאיר שמגר, ישראל

סגני נשיא

ד"ר ישי ג'סיסן, פרס, אסטרטגיה

פרופ' יודיה צ' שטרן, מחקר

פרופ' יובל שני, מחקר

עמיתים בכירים

אלוף (מיל') עמית אילון

פרופ' חנוך דגן

פרופ' תמר פרמן

פרופ' מוסטפא כבהא

פרופ' עמית כהן

פרופ' יותם מרגלית

פרופ' יובל פלדמן

פרופ' מרדכי קרמניצר

פרופ' גדעון רהט

ד"ר תהילה שוורץ אלטשולר

פרופ' איתן שיינסקי

מייסד ונשיא לשעבר

ד"ר אריק כרמון

לקידום התחרות ולצמצום הריכוזיות, תשע"ד-2013 (חוק הריכוזיות), הדגישו את החשיבות הציבורית והצורך שבמתן תשומת לב הולמת להקשרים הנוגעים לתחום המדיה והשידורים בעת שקילת שיקולי תחרות וטובת הציבור.

איום על תחרות בשוק התוכן העיתונאי פוגע בציבור שלוש פעמים. ראשית, פגיעה במחיר ובכמות, שזו הפגיעה "ההגבלית" הרגילה – כך למשל, במספר הגורמים המקצועיים העיתונאיים וברמת המומחיות הנדרשת מהם ומחירי הפרסומות. שנית, באמצעות מכפלת כוח בנוגע לשחקנים הנותרים פעילים בשוק, מהסוג שבגללו נחקק במקביל לחוק ההגבלים העסקיים גם חוק הריכוזיות כאמור לעיל: ללחץ על פוליטיקאים ורגולטורים ולניצול כח אל מול הציבור הרחב. שלישית, ולא פחות חשוב, כאשר מדובר בשוק התוכן העיתונאי, קיימת פגיעה פוטנציאלית במגוון הדעות ובתשתית השיח הדמוקרטי. זאת משום שתחרות היא אינהרנטית לעצם ההגדרה של שוק זה. התחרות בשוק העיתונות אינה רק מכשיר – לעילות או למחיר נמוך, אלא היא העניין עצמו. אנחנו שואפים לריבוי וריב, משום שזוהי הליבה של שוק הרעיונות והדעות כתנאי מוקדם למימושו של ההליך הדמוקרטי.

נוסיף כי חוק הריכוזיות מלמד שרשות ההגבלים העסקיים צריכה להידרש גם לשיקולים שאינם רק שיקולים כלכליים. בטיטה המלווה את יישום חוק הריכוזיות נכתב כך:

הפעלת לחץ על קובע המדיניות יכולה להיעשות גם באמצעות אחזקות בתחום התקשורת החדשותית. אחזקות אלו זוהו על-ידי המחוקק כבעלות השפעה על הריכוזיות הכלל-משקית. ראו למשל בעמ' 1091 לדברי ההסבר לחוק:

"שליטה בעיתון יומי בתפוצה ארצית שקולה, מבחינת חשיבותה הציבורית, להחזקה בתשתית חיונית, ולכן הקצאה של זכות בתשתית חיונית לגורם כזה מעלה אף היא חשש להגברת הריכוזיות הכלל-משקית".

לכן, מן העקרונות הקבועים בחוק הריכוזיות ומרוחו אפשר ללמוד שלרשות יש תפקיד עקרוני בכל אחד משלושת סוגי הפגיעות כתוצאה מליקויי תחרות בשוק התוכן העיתונאי. נדרשים פה פרשנות יצירתית וגם אומץ מוסדי.

שוק הברודקאסט המסחרי-ציבורי בעברית הוא שוק מרובה צדדים. הוא מייצר אינטראקציה בתוכו בין שוק הפרסום; שוק היצירה הטלוויזיונית הישראלית המקורית (בידור, דרמה); ושוק התוכן העיתונאי (חדשות, אקטואליה וסדר יום, תחקירים) והתוכן המשלים. לכל אחד משווקים אלה מאפיינים שונים, קיימים לגביו מתחרים שונים וגם השיקולים של הגנה על הציבור עשויים להיות שונים ביחס לכל אחד מהם. מטבע הדברים, אנו עוסקים בעיקר בשוק התוכן העיתונאי, וזאת הן בשל חשיבותו הייחודית הן משום שאנו סבורים שבהקשר המיזוג שלפנינו הוא צריך להוות את מוקד שימת הלב.

החשש המרכזי מלווה את המיזוג הצפוי בין רשת 13 לערוץ 10 נוגע לשוק התוכן העיתונאי-חדשותי.

ביחס לשוק זה, הליך בחינת המיזוג נדרש לגלות רגישות להשפעותיו על איכות ומגוון המוצרים בתחום התוכן העיתונאי-חדשותי. יש לזכור כי להבדיל משווקים ומוצרים אחרים, תוכן עיתונאי-חדשותי מתאפיין בהיותו "מוצר אמון" או "מוצר התנסות",¹ כאשר המחקר מלמד שהצרכן המצוי אינו יכול להעריך את איכותו טרם צריכת המידע ובדרך כלל אף לא זמן רב אחריה.² מאפיינים אלו של מוצרי תוכן עיתונאי-חדשותי פוגעים בתמריץ של יצרניהם להפיק ולספק ידיעות אמינות ואיכותיות, שכן בכל מקרה הצרכן יתקשה להעריך את איכותן והערוץ לא יגרוף את מלוא השקעתו בהן. יתרה מכך, לא רק שאספקת מידע חלקי או מוטה צפויה לפגוע בצמיחה של עלויות הפקת התוכן העיתונאי-חדשותי אלא זו עשויה להיות רווחית יותר עבור גופי התוכן, ככל שזו משרתת אינטרסים כלכליים-מסחריים אחרים של בעליהם. על רקע כשל זה, קיומם של תנאים תחרותיים במובן הכלכלי הצר, איננו ערובה להבטחת האינטרס הציבורי במידע עיתונאי-חדשותי עשיר ואיכותי, שכן מנגנון התמריצים הייחודיים של שוק התוכן העיתונאי-חדשותי איננו מתאים להנחות המוצא הכלכליות של שווקים מסחריים, בהם הערכת איכות המוצר על ידי הצרכן, אינה דורשת ממנו השקעת משאבים חריגה. על כך יש להוסיף את הבעיה החריפה של פערי מידע הקיימים ביחס לשוק זה וכשלי הדיווח החוזרים ונשנים על אירועים הנוגעים לתחום בשל תמריצי חסר של השחקנים לחשוף מידע זה ואינטרסים צולבים הנוגעים להותרתו חסוי.

על רקע מאפיינים אלו, בחינת המיזוג הצפוי נדרשת לסוגיה שאינה מתעוררת לרוב ביחס לשווקים ומוצרים אחרים: האם החלפת "בעל השליטה" צפויה לפגוע באיכות המוצר/שירות שהוא מספק? כפי שניתן ללמוד מניסיון העבר הן בתחום העיתונות המודפסת הן בתחום הטלוויזיה, זהו חשש ממשי, הנובע ממאפייניהם הייחודיים של מוצרי תוכן עיתונאי-חדשותי (כמוצר "חינמי" לכאורה, שהצרכן אינו מסוגל להעריך את איכותו ללא השקעת משאבים ניכרים), מן התרבות הפוליטית בישראל וקשרי הון-שלטון-עיתון-רישיון-זיכיון, מן הפרקטיקות שהתפתחו לאורך השנים ולפיהן שליטה באמצעי תקשורת מתרחשת לעתים באמצעי למינוף עסקים אחרים וממידת הריכוזיות המאפיינת את המשק הישראלי. לאלה מתווספים כל הקשיים הכרוכים במוצרים דו צדיים דוגמת מוצרי התוכן נשוא המיזוג, וקיומם של שחקנים חוזרים בעלי נקודות השקפה ואחיזה ביחס לפעילות המסחרית (מפרסמים גדולים שהם גם מממנים משמעותיים והמהווים במקביל גם מסוקרים מרכזיים)

¹ לתיאור מונחים אלו ראו, Michael R. Darby & Edi Karni, Competition and the Optimal Amount of Fraud, 16 J. L. & ECON. 67, 68-69 (1973).

² John H. McManus, *What Kind of Commodity is News?* 19(6) COMMUNICATION RESEARCH 787 (1992); Maurice E. Stucke & Allen P. Grunes, *Toward a Better Competition Policy for the Media: The Challenge of Developing Antitrust Policies That Support the Media Sector's Unique Role in Our Democracy*, 42 CONN. L. REV. 101, 117-119 (2009); Yoram Eshet-Alkali & Yair Amichai-Hamburger, *Experiments in digital literacy*, 7 CYBERPSYCHOLOGY AND BEHAVIOR 421 (2004)

לכן, השפעות מיזוגים בתחום התקשורת והעיתונות אינן יכולות להיבחן רק על פי אמות המידה הכלכליות הצרות המתרכזות ברווחת הצרכן הישיר, זאת בשל השפעותיו הבלתי-מבוטלות של המוצר על צדדים שלישיים ועל כלל הציבור (החצנות).³

כדוגמאות מרכזיות להחצנות החיוביות של תוכן עיתונאי-חדשותי על כלל החברה, ניתן למנות: מניעת שחיתות, פיקוח על בעלי כוח שלטוני וכלכלי, והעשרת שוק הרעיונות ותהליכי קבלת החלטות קולקטיביים. כדוגמאות מרכזיות להחצנות השליליות המתאפשרות כתוצאה מריכוזיות בענף זה, ניתן למנות: היעדר סיקור או הסחת תשומת הלב הציבורית משחיתות שלטונית, או סיקור מוטה ו/או שקרי לטובת בעלי כוח שלטוני ופרטי וכן ניצול המדיום התקשורתי לטובת השאת רווחים בשווקים אחרים.

הכרה בכך שתוכן עיתונאי-חדשותי נושא בחובו החצנות חיוביות ושליליות משמעותיות על כלל החברה, מחייבת גם את הגישה המסורתית להגבלים עסקיים לבחון את השפעותיו של המיזוג על איכות המוצרים – אשר להן השפעות רוחב על כלל הציבור. זאת, בשים לב למפת התמריצים המורכבת של התקשורת המסחרית, אשר ללא אסדרה מבנית נאותה תוביל לאספקת-חסר של החצנות חיוביות (שכן ערוץ התוכן אינו מפנים כלל התועלת שהמידע החדשותי מספק לחברה) ולאספקת-יתר של החצנות שליליות (כל עוד בעליו של אמצעי התקשורת אינו נושא בפגיעה זו במלואה, בנוסף על מגבלות הצרכנים הישירים של שוק זה להעריך את איכות תוצריו).

הבטחת טובת הציבור באמצעות קביעת תנאים למיזוג

נוסחו הקיים של החוק והסמכויות אותן הוא מקנה לרשויות הפיקוח איננו כוללות התייחסות רק לאמת המידה הכלכלית רק את אמות המידה של "פגיעה בתחרות" אלא גם את אמת המידה של "פגיעה בציבור". בתחום המיזוגים, סעיף 21 לחוק קובע כך: "א) הממונה יתנגד למיזוג חברות או יתנה אותן בתנאים אם לדעתו קיים חשש סביר כי כתוצאה מן המיזוג כפי שהוצע תיפגע באופן משמעותי התחרות באותו ענף או ייפגע הציבור באחת מאלה: (1) רמת המחירים של נכס או של שירות; (2) איכות נמוכה של נכס או של שירות; (3) הכמות המסופקת של הנכס או היקף השירות, או סדירות האספקה ותנאיה."

כך, הדין הקיים מסמך ואף מחייב את רשות ההגבלים העסקיים לבחון את השפעתו של המיזוג האמור על פגיעה באיכות מוצרי התוכן אותן מספק השוק הנוכחי, ובפרט את הפגיעה באיכות האפשרית באיכות התכנים העיתונאיים-חדשותיים.

השאלה שהרשות תצטרך לבחון היא כיצד החלפת הבעלות תשפיע על ההשקעה בחברת חדשות 10 ועל עצמאותה המקצועית. החשש המרכזי, כאמור, קשור לשוק התוכן העיתונאי,

³ במסגרת הניתוח הכלכלי, המונח "החצנה" (externality) מתייחס, ברגיל, לערך (החיובי או השלילי) של פעילות מסחרית עבור מי שאינו משתתף בעסקה.

כלומר לשידורי החדשות והאקטואליה ולהמשך קיומן של תוכניות כגון המקור, לונדון וקירשנבאום ו"היום שהיה". הסכם המיזוג מבקש לספק מענה לחשש זה באמצעות הקביעה כי בדירקטוריון של חברת החדשות הממוזגת לא ישבו בעלי מניות או נציגיהם, אלא אנשי מקצוע בלבד.

האם יש די באמצעי זה? לתפיסתנו, התשובה שלילית אם נזכרים בניסיון העבר המלמד על השאיפה של בעלים בשוק התקשורת בישראל להשפיע על תוכן ולהטות סיקור באמצעי תקשורת שבשליטתם. זאת אף שקיימות הוראות חוק מפורשות האוסרות או מגבילות התערבות זו ובהינתן שהרגולטור הייעודי הוכיח לא פעם כי אין לו די משאבים ומימונות להתמודד עם מהלכי הגופים המפוקחים על ידו בזמן אמת ובאופן שיבסס הרתעה אמיתית.

במקרה המסוים של מיזוג רשת וערוץ 10, אנו סבורים כי מעבר להתחייבות למנות לדירקטוריון רק אנשי מקצוע מתחום התוכן והניהול, יש צורך להבטיח כי חברת החדשות תהיה חופשית במובן התקציבי ובמובן הניהולי בצורה המיטבית והאפשרית.

לכן, יש צורך להתנות את המיזוג בתנאים הבאים:

- 1. לשמור על היקף ההשקעה הקיים בחברת חדשות 10 כהשקעת מינימום, לתקופה של לפחות שנתיים.** מימון חברת החדשות של ערוץ 10 היה בשנים האחרונות ולמיטב ידיעתנו בהיקפים שמעבר לסכומי המינימום הקבועים בדין וזאת על מנת להבטיח רמה מקצועית גבוהה ומגוון כתבים בתחומים מורכבים, לשם כך ערוץ 10 התחייב במשך השנים לרכוש מחברת החדשות תכניות בענייני היום אשר תרמו לשוק התוכן העיתונאי, כגון "לונדון וקירשנבאום", "היום שהיה" של גיא זוהר, וכמובן תכנית התחקירים "המקור", גם אם שודרו במסגרות הזמנים שמחוץ לליבת שידורי חברת החדשות והופקו בעבור חברת האם.
- 2. לקבוע ערובות משמעותיות לעצמאות הדירקטוריון גם מעבר לקבוע בחוק הרשות השנייה ומעבר למה שהתחייבו הצדדים בהסכם המיזוג.** יש להחיל על חברת החדשות את המגבלות הקיימות ביחס לחברות ציבוריות הן בנוגע לגבי מנויים של חברי הדירקטוריון והן לגבי איסור הזיקה החלים עליהם. הכוונה היא ליצור דירקטורים בלתי תלויים, בדומה לדח"צים כהגדרתם בחוק החברות, אשר ימונו לתקופת כהונה אחת בידי דירקטוריון החברה הממוזגת, וכי דירקטורים אלה יומלצו לדירקטוריון החברה הממוזגת על ידי ועדת איתור מקצועית, בת שלושה חברים לפחות, שתוקם על ידי דירקטוריון החברה הממוזגת בהחלטה שתתקבל בהסכמת כל הדירקטורים בחברה ובאישור הרשות השנייה.
- 3. יש לקבוע חובות גילוי מוגברות באשר לאופן המימון של החברה הממוזגת, לרבות מקורות מימון חיצוניים, אשראים גדולים והתחייבויות פיננסיות משמעותיות שיש בהן כדי להשפיע על תמריצי הבעלים להשפיע על התוכן החדשותי.**

אכן, ניתן לטעון שדרישות אלה יוצרות הנחה מוקדמת לרעת חברת החדשות הממוזגת, לעומת חברת החדשות הישראלית ולעומת הנדרש בסעיף 67 לחוק הרשות השניה לטלוויזיה ורדיו. עם זאת, נזכיר כי ההליך המיזוגי מעצם טיבו מעמיד את חברת החדשות במצב רגיש ופגיע; יוצר מצב חדש בשוק הטלוויזיה שלפיו כוחות מקומיים שיש להם אינטרסים עסקיים אחרים בשוק הישראלי בהיקף כה רחב נמצאים במצב של שליטה נפרדת, בלעדית ורחבה בחברת חדשות, דבר היוצר חשש המבוסס על ניסיון העבר שלפיו לבעל שליטה יחיד היתה השפעה תוכנית (פרשת אדלסון היא אולי הדוגמה המובהקת לכך) ברמה שעוררה גם כשלי מממשל תאגידי - דירקטוריון משותק שאינו מתכנס, היעדר נציגי ציבור, נציגי בעלים במעלה שרשרת הבעלות המכוונים בפועל את מהלכיה של חברת החדשות, ועוד. כל זה עלול להתעצם במצב החדש שנוצר עקב המיזוג, הן ברמה של השפעה על התוכן העיתונאי הן ברמת יצירת כוח רב במשק. זהו שינוי הנסיבות שהרשות, לתפיסתנו, צריכה לתת עליו את דעתה.

בנוסף, ניתן לטעון כי הטלת תנאים מכבידים על חברת החדשות תוביל להפסדים רבים יותר של הבעלים ולפיכך יש בכך כדי לפגוע ממילא בעצמאותה של הראשונה. עם זאת נזכיר כי המודל של חברת חדשות כפי שבא לידי ביטוי בחוק הרשות השניה לטלוויזיה ורדיו איננו מודל שאמור להשיא רווח לבעלים. ראוי להבחין תכלית פעולת המורשה לשידורים שהיא השאת רווח, לבין התכלית של חברת חדשות שהיא תכלית ציבורית שמימושה מוטל על הבעלים כתנאי לקבלת רשיון השידורים.

המכון הישראלי
לדמוקרטיה

סיכום: אחריותו של מערך ההגבלים העסקיים למלחמה בריכוזיות

התייחסות זו נועדה להציף את השאלות אותן נדרש מערך ההגבלים העסקיים לבחון ביחס למיזוג המבוקש של רשת 13 וערוץ 10. הטענה המרכזית כאן היא שהמאפיינים הייחודיים של מוצרי תוכן עיתונאי-חדשותי ושל השווקים בהם הם פועלים מחייבים לאמץ כללי תחרות קפדניים יותר בהשוואה לשווקים אחרים, נוכח העובדה כי יעדיה של התחרות בתחום ייחודי זה אינם רק שמירה על אינטרסים צרכניים צרים כגון מחיר המוצר, אלא גם על אינטרסים חשובים לא פחות כגון איכות ומגוון של המוצרים.

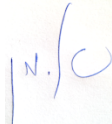
עד היום רשות ההגבלים העסקיים והממונה לקחו חלק מוגבל מאוד באסדרה המבנית של שוק התוכן העיתונאי חדשותי. עם זאת, שינוי הדי.אן.אי הטכנולוגי של תעשיית התוכן העיתונאי, ההגירה למדיום הדיגיטלי, קריסת המודלים הכלכליים של שוק התוכן העיתונאי וגם הירידה בכוחן של רשויות אסדרת הטלוויזיה והרדיו ("מה כבר יש לאסדר אם אפשר לראות הכל באינטרנט?") – מובילים לכך שדיני התחרות מהווים את האמצעי האפקטיבי המרכזי להגנת האינטרס הציבורי מפני תהליכי ריכוזיות בשוק התוכן, כתמיכה וכתוספת על הקיים ברגולציית הטלוויזיה הספציפית.

אכן, הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו תצטרך גם היא לאשר את תנאי הרישיון של הגוף המאוחד, ולקבוע תנאים לתפקודה של חברת החדשות. אבל מה שנדרש בעת הזאת הוא שילוב: לתנאי המיזוג שייקבעו על ידי הרשות להגבלים עסקיים יש כוח אופרטיבי רב, והשילוב יוכל לייצר הן אכיפה הן תרבות ארגונית וממשל תאגידי ראוי בחברת החדשות – שהתוצאות שלהן מבחינת האינטרס הציבורי ויכולת המימוש שלו יהיו טובות יותר מאשר פעילות של כל רשות המתמקדת רק בספקטרום הצר שלה.

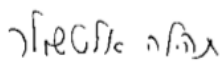
במיזוג בין ערוץ 10 לרשת 13 מתקיימת הזדמנות תחרותית משום שהוא עשוי לחייב את צופי רשת להתרגל לחברת החדשות של ערוץ 10, הממותגת, לכל הפחות, כמי שיש לה "די.אן.אי" שונה מזה של חברת החדשות הישראלית ולכן חשיבותה לתחרות אדירה. האחריות היא להבטיח שהמיזוג ישמר תחרות בין שתי חברות חדשות חזקות אך שונות, ולא ככזה שיהפוך את האחת להעתק דהוי ודל רייטינג של האחרת.

נשמח לעמוד לרשותכם בכל הבהרה נוספת שתידרש.

בברכה ובכבוד רב,

עו"ד אלעד מן
יועץ משפטי
התנועה לצרכנות הוגנת

ד"ר תהילה שוורץ-אלטשולר
עמיתה בכירה וראשת התוכנית לרפורמות במדיה
המכון הישראלי לדמוקרטיה

ד"ר אסף וינר
חוקר
המכון הישראלי לדמוקרטיה